

přepis přednášky ze dne 3.9.2016

DDM ulita

Praha



IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Praha Ulita 3. 9. 2016

Olina Táborská (OT) a Ivanka Adamcová (IA)

1.část

OT: Tak vás tady s Ivankou Adamcovou všechny vítáme.

IA: Dobrý den. (potlesk)

OT: Pro mě je příjemné, já jsem Olina Táborská, že už některé z vás znám, že už pro mě nejste neznámé buňky, teď jste pro mě všichni rodina. (následují organizační informace)

IA: Zkrátka bude nám dobře jako vždycky. (smích)

OT: Takže Ivanko, jestli ještě ty chceš něco říct na přivítanou a pak Ti začnu pokládat otázky, ať to frčí.

IA: Ono to je riziko, ty víš, začnu mluvit a už mě nezastavíš. (smích). Ale já jsem šla, je to týden, z práce domů, a tak jsem se tak usmívala do sebe. Tak, jak to vždycky dělám, protože to zdravíte vlastně sebe a vlastně všechno, protože jste jedním organismem. A tak jsem si vzpomněla, že tady vlastně budeme za týden všichni společně. A protože já si nikdy nic nepředstavuji a vždycky tak laškuji s tím svým Nadjá, co asi vám řekne. A přišla mi taková nádherná obyčejná věc, a to vám teď ráda řeknu. Jistě všichni znáte takové to rčení: Čert se bojí kříže. A to je vlastně to, co se vám snažím celá léta vysvětlit, co to obnáší. Vy, kteří posloucháte hodně dlouho, už to asi víte. Budete to tušit, protože čert znamená hmotu neboli vládce Satana – to je hmota neboli ego – systém plný odporů a kříž znamená váš osud. Takže ano. Čert - hmota, ego, nechce váš osud, který máte. Tady jde jenom o to si uvědomit, že vy jste ti, kteří jste ten osud na sebe navlékli a chcete ho žít. A to je vlastně jednoduše a lapidárně řečený celý princip toho, co jsem vám přišla vysvětlit. A ti, kteří to už žijí a vnímají to, těm se obrovsky ulevilo. A proto vlastně ta kniha, která byla napsána tady Olinkou, má tak obrovský potenciál, kdy v tom obyčejném vlastně osudu toho člověka, který se bojí té bolesti, toho prožitku neví, že on sám sobě si vytváří tu bolest. A stačí, když ji nebude vytvářet. Teda když přijme to, co se děje. Tak to je tak jenom krátce na úvod. Děkuji vám. (potlesk)

OT: Otázek je dost, ale, protože jak vždycky říká Ivanka, že si nikdy nic nepřipravuje a já se snažím ji vždycky zaskočit nějakou otázkou. Tak teď se jí zeptám: ***Ivanko, zaskočila tě někdy nějaká otázka, kterou jsi dostala za tu dobu, co takhle odpovídáš lidem?***

IA: Zatím ne, ale co není, může být. Já se tomu neodříkám, protože už by bylo pravidlem, když už víte, o čem to je, že kdybych se toho obávala, tak to přijde. Já jsem jednou zaskočila jednu paní, která mě takhle pokládala otázky, nebudu tu paní jmenovat, protože ji všichni asi z médií znáte, protože jsem jela na natáčení toho pořadu, který se odehrával a ona mi vzkázala, že potřebuji přijet asi o 20 minut dřív, tak já jsem teda žhavila auto, zrovna byly takový nějaký záseky na té silnici. Ale přijela jsem stejně včas s tím, že jsem si myslela, že budeme řešit něco takového toho praktického – s razítky nebo s nějakými podpisy, ale ono ne. Ta paní mi chtěla dát ty otázky, abych se připravila. A já jsem ji šokovala tím, že jsem ji řekla: ne, já si nikdy vlastně nepřipravuji. Ono je nejlepší, co vám potom spadne do hlavy. Protože jestliže jste bez odporů absolutně, tak vy jste čisté božství a kde se položí otázka, tam je okamžitě a v tu chvíli odpověď. A já jsem s tím ze začátku a možná i dneska měla maličko problém. Protože víte, já vám teď objasním, co se odehrává Ivě Adamcové v hlavě. Zkuste si představit, že budete vidět na youtube nějaké video a teď dole je taková ta linka, kde kliknete a pak takhle jedete a jedou ty obrázky s tím povídáním, že jo. Tak, jak se odehrává ten film, který je natočený. A ke mně když se nakloní člověk nebo si sedne a spustí vlastně jakoby ten svůj tok té otázky, tak mě přesně takhle okamžitě jede odpověď na tu chvíli, kterou on tam dořekne. Já přesně v tom čase mám v té hlavě jedoucí vlastně odpovědi, což mi ze začátku dělalo obrovský problém. Protože já jsem začala odpovídat už v tu chvíli, takže jsem skákala vlastně tomu člověku do řeči a každou tou vlastně posunutou větou se mi tam doskakovaly další odpovědi. Takže já jsem vlastně takový automat na odpovědi. Tak se ptej. (smích)

OT: Tak to vezmeme automaticky.

IA: Jo, vezmeme to automaticky.

OT: Takže tady jsou otázky, které přicházely mailem a možná že někdo ještě přinese na jeviště. Tak začneme rychle, ano?

IA: Ano.

OT: ***Jak zkrotit své tělo, aniž by byla použita vůle člověka? Jak tedy dosáhnout stavu ovládat hmotu tím, že ji ovládat nepotřebujeme?***

IA: Ano. Uvědomte si, že planeta je jednou velikou bytostí. To teď zjišťujete až v této době. Dřív jste to nemohli vědět. Takže každé vaše vědomí je ucelenou jednotkou celé planety. To znamená vědomí každé bytosti – ať jsou to lidé, ať jsou to zvířata, ať jsou to rostliny anebo dokonce kameny či horniny, je vaše. Každá tahle složka má podle své jakoby nehybnosti a stupně vývoje svoji nastavenou vlastně sílu odporu, kdy je někdy víc hmotou. A čím víc se posunujete, tím víc si zvedáte vědomí Boha. Ale Bohem se stanete až tehdy, když vlastně zjistíte, že jste celou tu dobu byli celým universálním božstvím a celou jednotkou. Akorát jste si na sebe oblékli vlastně oblek, který se snažil vám vnutit pocit rozdrobenosti. To znamená vaše tělo, které jste si oblékli, útočilo a tím

vás odrazovalo od toho, abyste zjistili, kdo jste. To je princip vlastně kristovství. Jestliže už člověk nažije veškeré potřebné zkušenosti, to znamená, že už projde i posledními před vrstvami černou a bílou magií, kdy ještě jsou obrovské odpory, protože tyto vrstvy ještě černá magie potřebuje útočit a ovládat své okolí a bílá magie ještě podléhá lítostem a stavu pozice dobro / zlo, kdy ještě upřednostňuje dobro, čímž tvoří zlo a neuvědomuje si to. Dokud nemáte všechny zkušenosti, tak ten oblek bude a musí vytvářet tyto útoky na vnější svět, abyste nezjistili, kdo jste. Ale na té hladině, které se říká sidhis, když už ta pozice bílého mága slábně a už je hodně zkušeností a dostaneme dobře pěkně na frak – to máme každý...je najednou pozice, když si začnete uvědomovat, že vlastně máte tu sílu a vůli, ale Boha. Uvědomit si, že už nesouhlasíte s tím, co to tělo dělá. Už v okamžiku odporu vašeho těla si uvědomujete, že to tak nechcete, ale vidíte, že to tělo automaticky věci dělá. A tohle je důležitá hladina, kdy mu smíte říct: vždyť já jsem to tak chtěl. Já jsem si vybral ten svůj život a když je můj, tak je moje všechno, co se v něm odehrává. Pozice odporu jsou dnes velmi, ale velmi útočné, to, co se děje a ty osudy jsou velmi těžké. Já jsem teď zrovna vyprávěla. Víte, já jsem nedávno byla na hřbitově, maminka mě poslala ošetřit náš hrob, kde leží moji prarodiče z tatínkovy strany a tatínek. A teď jsem stála vlastně nad tím hrobem, už byl umytý, zapálená svíčka a teď tam vidím ta tři jména těch lidí, které jsem měla ráda, milovala jsem je a miluji je dodnes a teď jsem viděla, jak ta miminka v těch našich Řetenicích, v tom našem domečku tady žije, tzn. viděla jsem hladinu žijících tady ve hmotě i těch, kteří vlastně už odešli a bylo mi strašně dobře. Protože, když vaše tělo nemá odpory, tak jste vším. Vědomí člověka, které odloží vlastně ten hmotný kabátek, ten tady zůstane, on se rozpadne. Ale vědomí se naleje do vás a je pořád s vámi jedině tehdy, kdy nepřevzmete od vašeho těla odpor, že on odešel. Protože v té chvíli jste hmotou, ale ten, kdo odložil to tělo, už je Bohem. Už je jenom vědomím. A to je strašně obtížné si uvědomit, když to tělo vás nutí, že chcete tady toho člověka, tu bytost tady zdržet. A věřte mi, že teď se odehrávají velmi, velmi dramatické věci, protože lidé, kteří nejsou ještě vycvičení, tak tomu podléhají. Já ještě budu chvíli mluvit, to je strašné, vid'. (smích). Mě minulý týden napsala jedna velice šikovná slečna, asi slečna, mladá žena...nevím, protože mi říkala: Ivanko, prosím vás, já se vás musím zeptat, jestli jsem normální. Protože mě zemřela babička, kterou jsem strašně milovala. Babička byla báječný člověk, zemřela nečekaně, ale ve mně se nic neděje. Ostatní rodina pláče a teď od různého stupně. Od pofňukávání do úplného otřesného lkaní a pomalu rvaní se za vlasy. A já se mezi nimi pohybuji a jen mechanicky zařizuji všechny věci a uklidňuji je. Zajímavé je, že ale nemusím plakat, jenom když jsem blízko někoho, kdo má strašně přehnaný ten projev. Ale pak cítím, jak se mi hrnou slzy do očí, ale paradoxně to necítím jako lítost. Jenom jako kdyby mě infikovala ta hmota. Víte, mě se to kdysi dávno stalo už i u dědečka, který dostal rakovinu slinivky. Tam jsem se chovala úplně stejně, zase jsem byla úplně klidná, nic jsem neřešila. Celá rodina bláznila úplně totálně. Paradoxně ten dědeček se ke mně upnul, protože vlastně já jsem mu byla poradcem, rádcem, já jsem ho zklidňovala a on se z toho dostal. No jo, jenže to jsem si říkala: on ještě neumřel. Jenže ta babička už umřela a teď to tělo, nejsem náhodou necitelná? Já jsem jí napsala. Ne, vy jste úplně normální. Ano, to je jenom vývojem. Když vznikla planeta, tak vaše vědomí bylo ucelené a bylo všechno, ale muselo si projít

cestou vlastně oblečků až do této doby, kdy jsme překročili hranici automaticky do jiné dimenze. Nedá se dostat jinak než časem v časoprostorové křivce. Tím, že poletíte, se dostaneme do šesté, do sedmé, do dvacáté a do několikáté dimenze. A ti, co tady na té planetě budou žít, nikdy neudělají nic navíc a rychleji, protože to se týká vývoje ve hmotě. Dostanete se jednou i do dimenzí, kdy zjistíte, že jste i v meziplanetárním prostoru, ale to jsou ty nejvyšší dimenze. Takže o nic nepřijdete. Nejtěžší a nejkrutější pro vývoj a nejdramatičtější je dimenze, kterou už máme za sebou. A pokud jste pochopili, co říkám, tak už jste opravdu v úlevném stavu, a to mám radost. Takže v této fázi stačí, když tomu tělu řeknu: já jsem to chtěl, aby se to tak dělo. Protože věřte mi, že když to nepřijmete, tak už máte v osudu v plánu, že to nepřijmete, není, co si vyčítat. Ale znovu se budou děje opakovat a mnohdy budou i hodně dramatické. Stačí to takhle?

OT: Stačí to takhle, určitě.

IA: Stačí vám to? (smích)

OT: *Ivanko, stále žiju ve strachu, abych se někoho čímkoli nedotkla. Zkoumám furt, zda jsem něco neřekla nebo nenapsala na Facebook špatně. Co to o mě vypovídá?*

IA: No, strach je jedním z největších egoismů. To je vůle člověka. Vám vaše hmota vsugerovává, že jste tím člověkem, a že to můžete ovlivnit. Vy nemůžete ovlivnit, jestli toho druhého se dotknete nebo ne. To znamená, že vám pořád budou chodit vlastně tyhle zkoušky, ale navíc, vy se posuzujete pořád a hlídáte se v mezích dobro / zlo. Jestli jsem dobrá, budu se jim líbit, anebo jsem špatná a nebudu se líbit. A to je ještě vlastně síla odporu. Pamatujte si. Já jsem vysvětlovala, že na světě je sedm miliard lidí a jenom naše vnitřní vědomí Boha ví a před tím jste zodpovědní, co jste udělala a co jste neudělala. A každý z vás to ví o sobě nejlépe. Vy jste tím Bohem. Ty jsi mě krásně nahrála na jednu věc, protože já málokdy jdu na Facebooku, já se tam moc nevyznám a vždycky tam na mě něco vyskočí a pak to zase zmizí a už to nenajdu. A nedávno se mi stala věc, že jsem chtěla odpovědět, tam byl nádherný dotaz. Ale volali mě, že musím pro otisky. Když jsem přišla, tak už jsem to nenašla. Asi to nemělo být, ale já vám to budu vyprávět, protože to je důležité a hlavně, když to Daneček natáčí, takže se to snad k těm lidem taky dostane. Tam nějaká mladá žena vyprávěla, že teda některé věci rozumí, ale některým věcem ještě nemůže přijít na kloub, a že s nimi nesouhlasí. A že kdyby ona byla Bůh, tak že ona by ten svět zařídila jinak. To je prdel, co? (smích) A co bych bývala odpověděla, kdybych to bývala našla, jo. No to je právě ten váš omyl. Vy jste Bůh a ta hmota, která ještě nerozumí a nedošla tím vývojem odporuje tomu, co se děje. Tedy vy tvoříte to zlo. A tento princip je nutné pochopit. Ten, kdo neustále sám útočí tím tělem na to, co se děje, ten to vždycky bude vidět. A to je právě proces hmoty, kterou vy musíte projít až na úplné dno, než si uvědomíte, že je všechno jinak. A tehdy, kdy jste ucelení, to znamená spojí se veškeré vědomí s vaším, to znamená, že souhlasíte. Vy totiž nevnímáte, že hmota druhého člověka je také vaše, protože vy jste si jako Bůh oblékli celou planetu. To znamená, že i situačně i hmotně musíte souhlasit

se vším, co se děje. Což je pro bílé mágy absolutně dramatické, když třeba vidí teroristy samozřejmě, jenže vy jste si vybrali i pozici na planetě, dobu, místo, čas bytí. To znamená, že je v předpokladu, že se s tím setkáte či nesetkáte podle potřeby vašich odporů, které jsou nastavené. Samozřejmě nemůžete před mnohými vykládat tyto pozice – oni by vám nerozuměli. A nerozuměli by vám správně, protože nemají dostatek zkušeností a dostatek délky časoprostorové křivky a tohle to je strašně důležité vědět. Takže s tím se nedá nic dělat, to si člověk musí zkrátka odžít a musí se to naučit. Teprve tehdy je ale celou vaší planetou, celou bytostí, když si spojíte veškerá vědomí, takže vidíte, že každou inkarnací vám přibývá přátel a ubývá tak zvaných nepřátel. Až najednou jste přítel se všemi neboli neútočí vaše tělo na svět. A tehdy jste ucelený Bůh a tento Bůh, pozor, tvoří už jenom pokorou, vědomě. Tehdy už víte, že nemusíte nic dělat pro to, vůlí člověka, abyste někoho rozdrtil. My jsme teď zažili obrovský příběh u nás na statku, já nebudu samozřejmě jmenovat, ale tam se stala věc, kdy tam pro nás pracoval člověk, který zřejmě stavbu zdržoval podle svých potřeb. Ale nechci o tom tak mluvit v tomhle smyslu. Petruška řekla, že ne, že už to doděláme s tímto člověkem, že to nebudeme řešit. My jsme se chovali slušně, hezky. Načež Petruška přijela 1. srpna večer a v devět hodin jsme se měli sejít na statku. A najednou jeden z pracovníků, z firmy, která byla objednaná tímto člověkem, po tomto člověku skočil. Bum, bum, bum a my jsme byli bez pracovníka. Jak se to vymydliło úplně samo, my jsme nemuseli vůbec ani pomlouvat ani nic. Zkrátka nemusíte. Je čas, kdy vydržíte nápor vlastně těch činů člověka. Ono se to samo vyřídilo a teď to vypadá, že to budeme moct dokončit bez něj. A že to vlastně je rychlejší, lepší, všechno se odehrává neskutečným způsobem a dobře. A my víme, že on činil, že jsme pro něj byly strašně těžkou zkouškou, a že za to nemůže. Kdybychom to totiž nepřijaly tímto způsobem, tak by děj pokračoval a byly by problémy další a horší. Všichni se učíme, není koho pomlouvat. Jste to všechno vy, je to vaše vědomí, vaše hmota. A tohle, když si uvědomíte, tak vlastně opravdu tím životem jenom kráčíte a on se řeší. Řeší se sám.

OT: *Ivanko, takže nechat tak zvané problémy vyhnívat, taky není špatné, že?*

IA: Ne, ne, my konáme. My jsme konaly vlastně tělem.

OT: Já nenarážím na ten případ, ale celkově.

IA: Ale celkově. Víte, vy to musíte přijmout nitrem – i situačně i hmotně, že ten člověk, který jedná v egoismu, vlastně ještě ho ovládá hmota. To jeho vědomí celistvosti, kdy on se nechová k druhému tak, jako by se choval sám k sobě, on tam chce něco pro sebe samozřejmě, tak on je slabý, to vědomí je slabé na to, aby poručilo tomu tělu, že: hele, ty vole, takhle se to nedělá, jako to není „fér“. Ano, všechno, co je v bibli napsané, je pravda. Vy jste skutečně jedním jediným Bohem, ale celým, sjednoceným. Uvědomte si, že když jste si oblékli a oblékali inkarnaci po inkarnaci kabátky, tak to vaše tělo, vy jste útočili proti tomu, co se děje, ne nikdo jiný. Takže vy jste si tvořili svoje vlastní věci. Já vám teď řeknu jeden velmi dramatický příběh, který se odehrál tento týden. Ta paní

mě zřejmě neposlouchá, jenom se dozvěděla před půl rokem, že bych jí možná mohla pomoci. A to teda mělo teď vyvrcholení a velmi dramatické. A tady na tom je znázorněno, jak je to nastaveno, ale i osud je hotový, s tím musíte počítat. Já vás teď nechci děsit, vy to víte, chci vám jenom vysvětlit princip. Vy jste se narodili na tuto planetu od začátku, od jejího vzniku proto, abyste zjistili, kdo jste. A to je jediným cílem, kdy pak budete pokračovat na této planetě. V okamžiku, kdy to nezjistíte, se přemístí na podobnou hmotnou jednotku zase vaše vědomí a tam se do vyučí a tato mladá žena psala někdy v březnu, že jí zemřel bratr, osm let se trápil s rakovinou, a že mu bylo 37 a že to nemůže ustát. Že jí to strašně vadí. Takže jsem jí vysvětlila princip, o čem to je. Že vlastně ona opouští toho bratra, a ne on ji, když jeho vědomí je osvobozené. Ale že vím, že mi nerozumí, když evidentně vidím, že neví, o čem mluvím, že by si musela eventuálně poslechnout přednášky. Ale že tady ten princip je o tom, že to, co mi v minulosti neskousneme a je zřejmé, že to v minulosti neskousla – ztrátu člověka, si vlastně přijmout v tom osudu. Vy nevíte jako člověk, co se v tom osudu odehraje. Vy to víte jako Bohové, ale vy jste to hlavně chtěli. Takže princip je ten, že to, co se děje, byste měli umět přijmout, jinak se pokračuje. Buď v tom samém osudu, anebo v dalším. Ona už mi neodpověděla. Tento týden ve středu přišel email hodně dramatický, řekla mi: víte, já už jsem vám jednou psala kvůli bratrovi, to se ti hned vybaví, že jo. Teď se stalo něco mnohem horšího, rok a půl starý chlapeček mi vypadl z okna, které jsem nechala otevřené a zemřel. A já si teď strašně vyčítám, ale strašně vyčítám, že jsem to okno nechala otevřené. Já jsem...takovému člověku píšu okamžitě. To nechám všeho být. Pokud nepochopí člověk princip, bude se ještě opakovat v dramatictějších věcech. Já jsem jí napsala jenom, že nemá smysl si to vyčítat. Vyčítat by si to mohla bytost, která by záměrně to okno nechala otevřené, aby se tohle stalo. Vy jste zvyklí si spoustu věcí vyčítat. Proč jsem tam šel, proč jsem tam nešel, proč jsem to udělal, proč jsem to neudělal. Ne. Nastavený program těla v myšlenkách vy máte a chtěli jste všechno tak, jak to bylo. Jenom abyste dokázali přijmout veškerý děj, který se tady odehrává. V okamžiku, když ona nedokáže tyto odpory, a ještě zesílí výčitkou...u toho bratra ta výčitka nebyla, tady se to ještě zesílí, se budou opakovat ještě mnohem dramatictější věci, protože tady jde o to zjistit, kdo já jsem. A to se zjistí jedině tehdy, kdy nemáte odpor těla. A tohle je hodně těžké pochopit, tohle je hodně těžké pochopit. Tak, dej mi další otázku.

OT: *Ivanko, v jedné odpovědi na Facebooku jste radila, ať dotyčná osoba koná nitrem. Co to přesně znamená?*

IA: Víte, tělo si dělá program, jaký chce. Zlost najednou přijde, nebo takové to horko, když někdo něco udělá a teď vám to vadí. Takové to vrrr. To dělá tělo. Nitrem znamená, že já vím, že to tak je, že ten člověk to musel udělat a já tomu svému tělu řeknu: hele zklidni hormony. Protože ono to tak je, já s tím nic neudělám. A já to přijímám, já vím, že on je moje vědomí, ale já nesmím...on je moje vědomí v tom okamžiku, kdy já své tělo nenechám útočit žádnou negativní emocí. Pokud moje tělo zaútočí na konání toho člověka, toho svého, mého vědomí a jeho hmoty, tehdy já jsem hmotou. To znamená, že se bude opakovat. Vy jako Bohové, to znamená ve stavu klidu nitra, vy můžete

ovládat vlastně celou planetu jenom tou pokorou, aniž byste cokoli chtěli, dostanete přesně od toho vědomí Boha neboli sami od sebe všechno, co potřebujete. Ať je to parkovací místo. Je vám to lhotejné, jestli tam zaparkujete, hele prd, přesně před krámem se tam uvolní místo, nemusíte dělat vůbec nic. Já jsem dneska přijela sem do Ulity asi v půl jedenácté, ne ve tři čtvrtě na deset, a říkám si, kde já tam zaparkuji, tady je samá, že jo, modrá zóna. A vždycky jsem parkovala tady v tom areálu, to bylo fajn a v okamžiku, kdy jsem přijela, tak tady těsně přede mnou zaparkovala dodávka s mladým chlapcem, který mě sem pustil. Odemknul mi, já jsem vjela, já jsem nečekala ani minutu. Jsem zaklapla vlastně, pak pro mě přijeli a jeli jsme na oběd. Ale to není jako...to si neděláš jakoby starosti s ničím, ty zkrátka víš, že to nějak vyřešíš, až tam přijedeš, nebojíš se ani situace, ani toho koho potkáš, ani co se bude dít, ani co budu říkat. Vždyť vy jste já, vždyť já mluvím sama k sobě, koho bych se měla stresovat, čeho bych se měla stresovat, když vás neovládá hmotná složka. A teď si uvědom, že když ale já tomu mému tělu dovolím, že teda má ty blbé pocity vůči tomu člověku, tak já se oddělím od toho svého vědomí v tom druhém těle. Ale ne, vy se neoddělíte tím, že vy víte, že jeho hmota je ještě silnější a ovládá jeho vědomí, takže on to musí dělat. Takovému člověku pomůžete, a i sobě tím právě konáním nitrem neboli stavem míru. Je vám to jedno, že to dělá. V okamžiku, kdy vám to jedno není, jste ušpinění sami sebou a stav se opakuje. To je tvorba. Vy tvoříte vždycky jako Bůh. Ve stavu 3D jste tvořili jako Bůh tím, že jste si oblíkli osud ve svém těle v DNA se všemi věcmi, které se odehrávají. A teprve tehdy, když to v pokoře přijmete, tak zjistíte, že jste Bohem a pak tvoříte dál pokorou, protože pak už nikdo na vás nemůže zaútočit. Tohle je ovládání vlastně jednoty. Vy se sjednotíte. Nikdy jste karmu neměli, měla ji jenom hmota. Takže všechny odpory, které vás dělo nutí dělat nejsou vaše a nikdy nebyly. A taky proto jste nikdy nebyli hříšní.

OT: To se krásně poslouchá, že. To byla spolupráce. Tak ale rychle. Tady je otázka: ***Ivanko, mám dceru 17 let v pěstounské péči, od 3 let nemá o nic zájem, nic ji nebaví – ani škola. Nemá žádné koníčky, zájmy, kamarády. Visí na mobilu, poslouchá muziku, jen to ji baví. Jako její matka cítím zodpovědnost za její budoucnost. Nevím si rady. Mám ji postrkovat? Nemám? Co udělat? Mám na to pořád myslet, abych ji někam posunula?***

IA: Já vím, ono je to těžké. Ono je to těžké. Nejlepší to je před tvarem, to znamená vaším chováním. Já jsem takhle měla hodně lidí ve svém okolí, kteří napřed byli takoví to mouchy snězte si mě, nic je nebavilo. Ale pak, když vedle vás někdo je, kdo má entuziasmus a kdo je nadšený...a teď vidí, jak ta reakce toho vnějšího světa...to dítě si samo tvoří, že jo, samozřejmě. Ale když já budu znechucená z toho, co to dítě dělá, tak už jsem taky znechucená, a to už je jiný stupeň, ale je to taky. Nitrem musí být úplně klidná. Ona se nesmí od toho dítěte odpojit, jinak by to byl útok, byl by to tlak. Vy budete tlačit druhé lidi třeba na trojce, aby něco dělali, tak se zablokujete vy. To je to samé, jako kdyby někdo nutil někoho poslouchat Adamcovou. (smích) To zkrátka vás pošle do prdele, jo, ten příbuzný. To jste možná už zažili. (smích) A zažili jste to dobře, já mu to schvaluji. Vy to máte nechat zkrátka na tom osudu. Ten člověk o tom vedle vás

bude přemýšlet, když uvidí, jak vám se najednou jakoby daří. A i pro vás třeba bude obtížné...vy musíte respektovat vývoj každého člověka vedle sebe, on má každý svůj čas. Ty jsi říkala, že přišly nějaké ohlasy, tam byl jeden krásný přece dopis.

OT: No to jsem si nechala potom na tu druhou část.

IA: Tak to si přečteš ty, to si přečteš ty.

OT: Nebo klidně i ty.

IA: Ne, ne, to bych musela mít brýle. Ty už je máš, tak je to dobré. (smích). Ano, tam je vidět, jak to krásně působí, když přestanete tlačit na pilu třeba na té trojce, tak ono to skutečně proběhne samo. Já, když ke mně chodili lidé na ty základní přednášky ještě domů, tak jsem vždycky každému kladla na srdce: ne, abys přišla nebo přišel domů a hned to na ně vybalila. To tě pošlou do hajzlu, protože si budou myslet, že seš nějaká podivná. Ne, pozor. Ty si budeš všimati, jak se mění okolí, když zůstaneš opravdu klidná v každém okamžiku a oni budou chtít vědět, jak to děláš. Ale hlavně, i oni nemusí...oni zjistí dopady i na své hmotě, protože vaše hmota je všechno a jakmile jste blízko...a tady jsme vyprávěli vlastně ten příběh, kdy ta žena se přiblížila tomu hodně plačícímu člověku. To je vlastně vycitování stavu té hmoty, protože vy jste potom už Bohem, ovládáte vlastně i její vědomí, ale ta hmota tam je, ona to cítí, takže vám se derou podobné emoce, ta hmota je blízko, jako jo. Tohle to je právě ten princip. Proto vlastně, kdokoliv by mě požádal, já si mohu šahnout – já šahám sama na sebe, což vy si vůbec neuvědomujete. Já komunikuji a přikazuji a žádám svoje vlastní Nad já ve vás, které máme jako v Duchu společné, protože tady už skončila fáze duše – to znamená s nenabranými zkušenostmi. A tehdy vlastně žádám svého Boha, sama sebe v tom druhém člověku, který o tom těle ví všechno. Já jako Iva – je mi to lhostejné. Tohle bílí mágové nemají, oni zasahují v hmotné složce, to znamená, že oni vůlí člověka to chtějí napravit, ale tím udělají velkou paseku, protože neví, co si ten člověk zaslouží anebo nezaslouží. Takže vidíte, to jsou úplně jiné principy, když se sjednotíte. Ano, každý z vás je celou planetou, což dneska je těžké pochopit. A ta planeta, až se skutečně sjednotí v tom vašem vědomí a každý z vás to zažije jednou, tak uvidíte, jaká je to paráda. Já budu vyprávět jeden příběh. Ty hele, ale my to nestihneme, vid', za ty dvě hodiny.

OT: Já jsem vám chtěla říct něco k tomu šahání.

IA: (smích) Já jsem plánovala dlouhou dobu, že pojedou do Kutné Hory, protože já jsem tam kdysi žila před mnoha stoletími i s mým Jarouškem a tenkrát s mým strejdou, který byl úžasný...Já jsem tam byla v tomto životě jenom jednou před 12 lety, když jsme se jednou vraceli z dovolené s Paulem a Petruškou a od té doby ne. A letos jsem to plánovala, ale já nic nelámu přes koleno. Jestli to má být anebo ne...a ta myšlenka mi furt chodila do hlavy. Jenže jsem se vrátila v červenci z dovolené s mými francouzskými vnuky a děvčata ještě před tím na jaře vždycky říkala: hele, my se budeme vracet v pátek 22.července z Bradla, z takového jógového setkání, a že bychom se setkali v té

Kutné Hoře. Říkám: ty jo, to bych chtěla, to by se mi líbilo, ale já nevím, jestli tady budu mít ještě kluky, jak tady budou dlouho, co se bude dít nebo nedít. Tak dobře, uvidím. Jenže jsem přijela, kluci už odjeli, ty odjeli už pak do Francie s dědou, takže já ten pátek měla volný, ale zase tam byla maminka. Já říkám...v laborce...ne, ne, ne, ne...já tady kvůli té mamince zůstanu. Rozhodla jsem se. V tu ránu já vyjdu do druhého patra k mamince, sednu si do křesla...to je až k neuvěření, pak co se děje, tohle to je pak skutečně princip, jo, co dělá pokora. Sednu si do křesla. V tu ránu v té televizi, na kterou maminka koukala, to byly televizní noviny, chlap chlapovi takhle dával tuhle bublinu k puse a říká: prosím vás, jaká je nejkrásnější gotická stavba v Čechách? A ten druhý říká: no každý by řekl, že Chrám svatého Víta, ale tak to není, je to Svatá Barbora v Kutné Hoře. A teď já na to třestím oči a teď se otočím takhle na maminku a teď ji tam ukázali – tu Svatou Barboru. A teď maminka: ježíš, to je krásné, vid'. A já říkám: no, to bych chtěla vidět. A proč tam nejedeš? A já říkám: no Mami, já teď v pátek bych mohla, tam jedou holky z cvičení z jógy, chtěla bych jet, ale... Víš co, já stejně budu ležet, mě tak bolí noha, jeď si klidně. Tak to byla první indicie, ale ještě jsem nebyla přesvědčená. Druhá indicie byla, že druhý den přijdu do laborky, sednu si a teď mě takhle padnou oči na kalendář a tam 22. července má svátek Magdaléna. To už byla druhá indicie. Ještě jsem nebyla přesvědčená. Třetí den, to bylo den po dni, volala Petruška, že posílá kamion z Milána už s nějakým nábytkem a se vším, a že musím zajet do Mnichova a vzít tam peníze za tu platbu vlastně toho kamionu, a že tam taky posílají takové speciální lehátko pro Románka tamhle od Danečka od Romči. Jenže Dan bydlí 20 minut nebo 25 minut od Kutné hory. Tak si říkám: aha. Tak jsem bafla lehátko a napsala jsem holkám, že jedu. Přijela jsem do té Kutné Hory. Napřed jsem jela k Danovi, tam jsem dostala oběd...výborný...odevdala jsem, co jsem měla a přijela jsem ve dvě hodiny do Kutné Hory. Holky na mě čekaly. Nádhera. Kdo jste tam nebyl, tak tam jeďte – je to překrásné. A teď jsme si to tam prohlížely dlouhý čas a tam se dá ještě přikoupit takhle do prvního patra...je takový ten ochoz nahoře a byly jsme až nad varhanami. To bylo tak krásné. A najednou jak jsme byly takhle čtyři, tak jsme se takhle předklonily a ta jedna z těch mých kamarádek tak žertovně...takhle se otočila a říká mi: Ivanko, udělej zázrak. To je něco na mě, jo. A říkám: A copak by sis přála? Ona říká: Ať ty varhany zahrají v tomhle obrovském kostele, to musí být nádherné. Tak jsem udělala takový rádoby zlý ksicht a říkám: Aha, tak to ti teda nesplním. Copak ty nevíš, že tvoříš sama pokorou? A ona tak zase udělala takový žertovný ksicht jako že: aha, tak jo, pardon. Tak jsme se zachechtaly a hele, úplně jsme na to zapomněly. My vyjdeme z toho chrámu a sešly jsme dolů takhle...to staré město je nádherné a ta Soňa, která právě tady měla to přání jakoby, tak ona měla narozeniny a říká: Holky, zvu vás na večeri. A teď tam taková nádherná terasa s takovým chladivým takovým plátnem nad námi. A já jsem seděla úplně na kraji a takhle byl obrovský kostel taky jako takový chrám další. Ona ta Kutná Hora je plná těchto staveb. A tak na ni koukám a říkám: Holky, co to je? To je taky pěkné. A ony víš co, my bychom se tam taky chtěly podívat. Ale uvidíme. Nevím, jestli mají do pěti nebo do šesti, to nevím. Já říkám: Hele, nebudeme to řešit. My se navečeříme, pak jsme si po večeri daly ještě horké maliny se zmrzlinou a vůbec jsme neřešily, kdy přijde servírka, zapomněly jsme na čas. Najednou servírka přišla, my jsme zaplatily, my jsme se pomalu zvedly a asi za minutu, to bylo

hned za rohem, jsme tam došly. Obrovský chrám. Ty dveře byly tak velké, že já jsem kliku měla takhle nad čelem a ještě říkám: Ty hele, to vypadá, že je mrtvé, tam nikdo už nebude. Bylo přesně šest hodin. A ta Soňa říká: Ne ne, já jsem teď viděla, že někdo vlezl dovnitř. Říkám: Tak já to zkusím. Tak jsem zabrala za tu kliku, otevřu to, tam taková předsíňka, my jsme tam všechny nakráčely, my čtyři a v okamžiku, kdy jsem otevřela z té předsínky ty dveře, tak spustily varhany. Ale to bylo něco neskutečného a ta Soňa říká: Tě péro, to jsou ty varhany! Hele, to bylo neskutečné, my jsme měly všechny husí kůži. Ano, tohle je tvorba. Když nic nepotřebujete, přece jenom se vám to tam mihne, vy to dostanete. Vy podlehnete náporu vlastně té hmotné složky, která vás nutí být tou hmotou. Ale ona je dobrá. Ona je váš obrovský učitel. Vy si uvědomíte všechny věci, které ve skutečnosti jsou reálné. Všechno ostatní je iluze.

OT: Já jsem jenom k tomu šahání chtěla říct. My jsme si s Denicou vyprávěly, že máš čidla v těch rukou. Jak jsi přijela ke mně, jak jsi chtěla, abych si sedla vedle tebe a furt ses mě dotýkala. A já jsem pořád chtěla, abys měla dost místa na tom gauči a pořád jsem si odsedávala (Ivanka se směje). A pak jsem se teda nechala takhle, a najednou jsem cítila takovou úlevu, prostě takové...znáte to asi všichni ne, když s ní mluvíte. Tak jsem pochopila, proč ta Ivanka chce, abych seděla vedle ní a proč na mě sahá.

IA: (smích). Hele, to já dělám od narození. A jednou přišla maminka jedné kamarádky Lucinky a ona byla taková trošku chladnější ta maminka...kdysi dávno to už je. A protože já mám každého strašně ráda, tak vždycky, když takhle vedle mě sedíš, tak já tě takhle plácám po ruku...kdo jste seděl vedle mě, tak to znáte, jste oplácaní všichni. A to není proto, že chci zjišťovat jako, co ve vás je. Omyl. To je proto, abych fakt se dotkla...vy jste já totiž, jo, takže mám radost, že. A teď jsem si pamatovala, jak ta maminka udělala takové...eh... (smích), ale to už je hodně let zpátky, takže někde si člověk musí dávat pozor. Pak v těch pozdějších letech už ne, protože to už sama víš, koho můžeš a koho ne. Ale to taky jsou začátky, než si na to člověk jakoby zvykne. Ano, já mám radost, když vidím každého. A to bylo hezké. My jsme měli teď sraz v Mnichově a tam přijela taková báječná rodinka, možná tady třeba jsou, nevím. A maminka trošku problémy s takovým tím dorůstajícím synem, který určitě Adamcové má plné zuby, protože když to doma hraje furt (smích), tak slyší ten hlas furt a ten smích. A ta maminka se evidentně bála jako reakce toho syna, protože byl nevladatelný jako v tom smyslu od ní, ale hele, on se vedle mě choval úplně normálně, až ona říkala: To snad není možné, on se takhle nikdy jakoby neumí chovat. Ano, on to cítí, tam cítí tu blízkost a najednou ta hmota je slabá. Já jsem zažila ve svém životě, kdy člověk, který chtěl zaútočit...hele, Dan už běží (smích).

OT: Říkám, otázka další bude až po přestávce.

IA: Já to ještě dopovím. Tak ta hmota toho člověka tak jakoby schlípla, tak jako povadla a vedle mě nemohla. Když nemáš karmu, tak... Jenom Bůh je ten, kdo tvoří. Tohle si je za potřebí uvědomit. Tak, konec (smích).

(potlesk)

2. část

OT: Mám tady krásnou otázku, velice ráda si vyslechnu taky odpověď. ***Vím, že moje tělo by potřebovalo shodit nějaké kilečko a cvičit. (smích) Ale vždy, když začnu, objeví se okolnosti, proč to nejde. Co s tím? (smích)***

IA: Teď jde o to, jestli si to nechá paní vnutit, jo, ono se to Egu strašně rádo jakoby podaří, kdy vás něco najednou dloubne. Ty já teď nemůžu, můžu až za hodinu nebo druhý den nebo za týden. Takové ty výmluvy. Víte, já jsem teď zažila něco nádherného s mojí jedinou vnučkou – já mám čtyři vnuky a vnučku. Ona je báječný človíček a je dítě, které sem fakt patří z těch tří Italů určitě, ta zkrátka tady je doma, ona to tak v tom DNA má. A ona má jediný problém. (smích) Moc si nerozumí s matematikou, takže jí čeká takové to sezení s jedním rodičem nebo s druhým, teď teda musí to spočítat a teď znáte to, takové to nešťastné dítě nad tím a teď jsem je tady měla celý měsíc, bylo to nádherné. A to už pak odjel nejstarší vnuk, on musel kvůli fotbalu a zůstaly mi tady jen dvě vnučata. Věděli jsme, že dva dny je tam budu mít a pak přijedou rodiče. A tak jsme dostaly za úkol, protože měla takový velký sešit, kde teda ty příklady musí spočítat přes prázdniny, aby si to trénovala, když se jí do toho moc nechce a nejde jí to. Já jsem zjistila, že ono jí to jde, ale ona opravdu do toho nechce. Za dvě hodiny už měli přijet ty rodiče a teď ona ty dva dny se k tomu nedokopala a já jí říkám: hele, Francoise [Frančí], mazej si pro tu matiku, protože za dvě hodiny přijede táta s mámou a ty nebudeš mít vypočítáno. A teď ona se tak zvedla, loudavě odešla pro ten sešit a teď prochází takhle do kuchyně a teď udělala něco neskutečného. Podívejte se, to je ono. Ona říkala: ty babi, víš, co se mi děje? A teď se takhle chytla za ofinu a tahala se a říká: jdu dělat matematiku. (smích) A Francoise: ne!!! A já: jdu dělat matematiku. A Francoise: ne!!! A já říkám: Francoise, ty jsi geniální, to je ono! Ty nejsi Francoise. Ty víš, že když tu matematiku uděláš, tak budeš mít pohov, že na to nemusíš už myslet. A ta Francoise tě vždycky zablokuje. (smích) Takže, prosím tě, musíš být silná a musíš té Francoise vysvětlit, že když to uděláš, máš to za sebou. My jsme si takhle hezky popovídaly a ona mi ještě říká za dvě hodiny: ty hele, babi, když už to vypočítala, strašná úleva že jo, znáte to, jééé, takové to: mám to za sebou. Říká: jééé, víš, mě bolí záda. Mohla by ses na mě podívat? Tak jsme si sedly a ona měla na třetí čákře takhle v situacích, to byla ta její matematika, měla obrovské nerespektování, že tu matiku má dělat. Říkám: no, Francoise, tady máš ten tvůj: jééé, jdu dělat matematiku, ne, Francoise, ne (ufňukaně). Vidíš to, když teď to tělo donutím, jo, já si to teď udělám. A nastav si to tak, že ty nejnepříjemnější věci udělám jako první. A uvidíš tu blaženost, jaká se ti rozleje. Ty začneš vládnout tělu. A to je úplně to samé jako s tím hubnutím. Ono se tělu mnohdy nechce a teď nemá jíst tyhle věci, po těch se tloustne, joj, jak máte chuť zrovna na to nejkaloričtější a nejsladší (smích). A hýbat se až zítra. A to je pak každý den až zítra. Ne, ne, tělo chce řád, protože je to neřád (smích).

OT: *Ivanko, jaký má smysl v našem putování od bodu A do bodu B budovat a zažívat vztah s mužem – tedy žena a muž, láska mezi nimi.*

IA: (smích) Mě nedávno minulý týden psala jedna paní a zřejmě to bylo i kvůli tomuto dotazu, protože ono se to týká toho. A budete udiveni, každý z vás je nepohlavní duch, úplně nepohlavní a vy nejste hmotou. Hmota je váš obal, ta hmota se musí množit, takže pohlaví: žena, muž, je záležitostí hmotné rozmnožovací složky, která nese vašeho ducha, abyste si tady prožily zkušenosti. A pokud se ještě považujete i za muže, i za ženu v tom smyslu, že na tom visíte, tím ještě podléháte vlastně ještě té hmotné složce. Dneska už vnímáte, podle toho, jak jste se posunuli, že každého vidíte jako bratra, ať je to vlastně duch v hmotné mužské složce, anebo sestru, ducha vlastně v ženské složce. Ale tato paní mi právě psala, jak je to teda. Proč ženy a muži jsou různých povah a různých vlastností. To je extrémně vidět, že jo. Že muž je logický, žena emocionální a teď podle toho vývoje, jak si nastavíte, aby to nebylo uniformní, tak někdo má toho testosteronu víc, než by měl mít, anebo míň. Tam je to různé. Máte různé povahy, podle toho, co odmítáte. To je zkrátka jen chemie té hmotné složky, která v tu časoprostorovou křivku tady se pohybuje. A vyhovovalo vám to svými zkušenostmi. A já jsem jí řekla vlastně a vysvětlila jsem jí, že je to nutné, protože Bůh, duch si vybere vždycky celý balíček v tom osudu. Vy se třeba podivujete někdy, to taky častá otázka, jak to, že některá karma je hned vybitá a jiná třeba za sedmnáct let nebo za třicet let. Víte, vy si vyberete celý balík naplněný odpory. To je jako když budete mít hodně oříšků a teď vy je smetete do jednoho pytlíku a řeknete: tenhle pytlík mi vyhovuje na celý svůj život. Tam máte přesně počet všeho a jsou tam všechny i platby a je jedno, v jakém časovém rozložení to je. A tohle je důležité vědět, že v každou chvíli, to, co se mi děje, jsem chtěl, zasloužím si to. Jakmile zklidníte vlastně to tělo, které bouří a nechtělo by to, tak se najednou všechno změní. A tohle je vlastně ten princip jakoby.

OT: *Ivanko, má duše pohlaví? Ráda bych se zeptala, zda má duše pohlaví, popřípadě zda před vtělením převažuje jedna polarita a podle toho se vtěluje do mužského či ženského těla či to s tím nesouvisí a jde jen o náběr zkušeností, které nejlépe získám v tom či onom těle. Kdysi mi léčitelka určila kyvadlem, že mám 70 % mužské energie. Přitom se neprosazují, nemám rázné způsoby, spíše naopak. Ale od určité doby nemám úplně jasno v sexualitě, to je fakt. Možná mám jenom divné tělo? Ale nemohu si pomoci, duše si přece vybírá své tělo podle své energie a potřeby vývoje, nebo to tak není?*

IA: Ano, já už jsem na to vlastně odpověděla teď před chvílkou, to se týká vlastně jenom hmotné složky. Duch a duše jsou nepohlavní záležitosti. Vy potom, až se sjednotíte, až sjednotíte se v Duchu, zjistíte, že jste vlastně duši v uvozovkách nikdy neměli, že to byla jenom stejná složka Ducha, která měla míň zkušeností ve hmotě. Ona je vlastně – tady máte hmotu, tady máte ducha a mezi bod do té doby, než si uvědomíte, že vy jste tím Bohem. Tento týden mě psala známá, kamarádka, báječný člověk, a teď dobře poslouvejte, tohle je důležité si uvědomit, která pracuje s bio rezonančním přístrojem.

A tam třeba, když máte v těle boreliózu samozřejmě, tak se dá projet to tělo tím a teď ono se to zlikviduje. To je jako když umyjete schody dezinfekcí, jak bych to řekla. To je mechanismus. A teď pozor. Teď jsou lidi, kteří si to nechají udělat a nebojí se, že si tím něco obejdou. Anebo jsou lidi, kteří ještě mají tendenci mít strach, že teď něco jako obejdu. Tělo jim hází strach, že něco uměle vygumují a ona říká: no jo, ale když já potom vidím, jak trpí, ta borelióza se rozjede po těle. Já říkám: poslouchej, ty nesmíš nikoho tlačit. Ty musíš respektovat, jestli ti ten člověk řekne ano nebo ne. Protože i strach z toho, že udělám chybu, je strach ega. To znamená, že protahování složky, ten člověk si musí dojít až na dno, kdy mu je fakt mizerně, kdy se borelióza rozjede a zkrátka, protože si jenom neuklidil. Jenom z toho, že chtěl být lepší, že si myslel, že se sám dostane. A tohle to je jenom záležitost, co podvrhuje hmotná složka vašeho těla vám. Strach patří vždycky odporu hmoty. Na to nikdy nezapomeňte. Už je všechno nastavené, že ten strach máte mít, protože jste ještě slabí jako vědomí. Bůh se ničeho nebojí. Bůh se nechce nikam tlačit, kde nemá být, neusiluje o žádnou výši žádné dimenze. Ten zkrátka žije to, co má. A tehdy jste ucelení a tehdy vám úplně logicky přirozeně přijde do té hlavy, co máte udělat, anebo vám někdo takhle to podá, tu pomocnou ruku. A přichází ze všech stran. Fakt ten život po změně vědomí je nádherný. Takže pamatujte si, strach vždycky je jedna z nejhorších negativních emocí a dělá z vás hmotu. A stačí se jenom zamyslet logicky, selským rozumem. Proč bych se toho měla bát, já to zkusím, že jo samozřejmě, vyčistit si od těchto věcí tělo. Je to bylina, je to bio rezonanční přístroj, tam jsou různé varianty. Zkusím to. Buď to pomůže nebo to nepomůže. I tento stav je přijetí. Je to absence strachu.

OT: Tak, jdeme na další otázku. ***Prosím ještě jednou objasnit význam Ježíšových slov z Tomášova evangelia 44. Ježíš řekl: kdo se rouhá otci, bude mu odpuštěno a kdo se rouhá synu, bude mu odpuštěno. A kdo se rouhá svatému duchu, nebude mu odpuštěno na zemi ani na nebi. Znamená to, že čím vyšší vědomí, tím přísnější pravidla a platby? Souvisí to s dvojností a trojností? Moc děkuji.***

IA: Víte, Ježíš přišel v době, kdy tady ještě 2000 let jste neměli ještě spoustu věcí pochopit. Až vlastně v této době je ta špička ledovce vlastně odhalena. Takže některé věci, které tady existují a do dneška tady jsou, ony se sami vyvíjejí a sami pochopíte, že ta pravda tady je. Ale ona postupuje, abyste pochopili, co říkám. Znáte určitě, když mě posloucháte dlouho, promluvy, které byly na tom prvním kalendáři, samozřejmě že jo, prosím, aby mi bylo odpuštěno a tohle to. Ano, tohle se říkalo, když jsem dělala aurické sezení na jednotlivých čakrách, každá ta promluva je úplně jiná. A ono je to nastaveno i vlastně v otčenáši, kdy v tom otčenáši se říká: otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, jak v nebi, tak na zemi a odpusť nám naše hříchy. Vidíte to, to říkal taky Ježíš. Dneska víte, že to je hovadina. Vy nemůžete mít hříchy, protože nejste vědomím, ale v té době jste si mysleli, že jste hmotou a muselo to tak být. Museli jste si připadat hříšní. Mimochodem to hrozně těžké k pochopení. My jsme právě teď, to jsem vám ještě nedovyprávěla, myslela jsem si, že to nebude nutné, ale asi to máte slyšet. My jsme pak vešli, když začaly znít ty varhany, do toho kostela, načež narvaný kostel lidmi, mše

začínala. První, co bylo, že ten, když dohrály varhany, tak ten pan farář řekl jméno svaté Magdalény. Mě začalo brnět takhle celé tělo nahoru. My jediné čtyři holky, co jsme tam byly, holky – babičky (smích) jsme stály, všichni ostatní sice stáli, ale hlavy sklopené. První slova, která tam byla vyřčena: jste všichni hříšní, dennodenně děláte spousty hříchů. A teď bylo vidět, jak ta těla byla schoulená, jak si to vyčítali, jak byli drcení vlastně tou špínou, která se tam záměrně... ale pozor. My jsme tam stály a my jsme věděly, že je to správně. Ty bytosti, které tam jsou, ještě nemohou vědět tyto věci, protože ještě nemají ukončený vývoj ve 3 D. A chvíličky jsme pobýly, otevřely jsme ty velké dveře, vyšly jsme ven s obrovskou úlevou a pocitem svobody, že už jsme prošly tímto stádiem jakoby hříchů. Takže v době, kdy se tohle říkalo, musela tam být ta pravidla trochu jiná, protože i Ježíš musel dodržet vaší časoprostorovou křivku. A tohle je nutné si uvědomit. A já právě nyní dnes vám chci říct, že když jsem nedávno – je to asi půl roku – dělala aurické sezení čas od času, když je nějaký hodně dramatický případ, tak mě ty lidi ukecají zkrátka. A najednou, to, co s tou pusou vlastně říkám, najednou znělo jinak. Protože moje tělo se dostalo do určité časoprostorové křivky, kdy najednou, a to nebyl záměr Ivy, to zkrátka vyleze samo. Ten Duch to povolí. A teď poslouchejte třeba na první čakře řeknu, jako jo, odporovou prosbu. Otče, prosím tě, odpusť mi moje odpory, které jsem si v nevědomosti toho, že jsem Bůh a nejsem hmota mého těla se jménem, přivlastnil a tím jsem se stal hmotnou složkou. A to už je o něčem úplně jiném. Takže vidíte, že všechno má svůj čas. A tohle potřebujete pochopit a stejně na to máte svoji časoprostorovou křivku, kdy vám to dojde a kdy ne. To je jediné, co bych k tomu řekla.

OT: Tak já půjdu dál, protože máme málo času, mám tady hodně otázek zdravotních. Takže začnu roztroušenou sklerózou. ***Milá Ivanko. Můj dotaz je inspirován nedávnou událostí v mé rodině. Moje dcera mi oznámila, že jí byla diagnostikována roztroušená skleróza. V prvním okamžiku jsem byla zaskočena, ale posléze jsem se uklidnila a porozuměla, že vše je dobré a pro její vývoj a zkušenost toto vše dané. Přesto se mi vrací do hlavy myšlenka na to, že autoimunitní onemocnění mají vzrůstající tendence v souvislosti se změnami na zemi a s přechodem do 5 D. Mimo Parkinsonovy a Alzheimerovy choroby je to i roztroušená skleróza, ale i celiakie, Crohnova choroba, cukrovka a podobně. Proto jsem tě chtěla poprosit o vysvětlení, jaký význam mají tyto choroby ve vývoji, jaké přinášejí vývojové lekce pro jedince, ale i pro jejich okolí. Já vím, že už jsi na to několikrát odpovídala.***

IA: Ano. Paní to zřejmě neslyšela. Já to tedy shrnu jenom ve stručnosti. Teď je doba, kdy planeta se očišťuje. Planeta je jednou celou bytostí, a proto tady jsou zvláštní choroby, které tady v minulosti nebyly. Týká se to chemie vašeho těla, která je úplně jiná. Planeta využívá úplně jiné systémy, a hlavně se vám změnila fyzika. Máme úplně jiné fyzikální zákony, protože se změnily vibrace těla. Tyto všechny nemoci se týkají, to jsou karmické nemoci, to znamená, ten člověk si nabere v minulosti měl obrovské odpory a zrovna tyto autoimunitní jsou vztah sám k sobě jakoby k té hmotě, za kterou

se považuje. To znamená, nemám se rád. Nebo neměl jsem se rád takový, jaký jsem, takže abych překonal v tom dalším životě, v té inkarnaci tyto pozice, tak si naberu hodně velkou zátěž. Je to záměr, je to váš vlastní záměr vědomí Boha, který potřeboval si toto projít. A teď záleží, jak dokážete projít s touto nemocí. Pokud byste prošli: no dobře, tak když to mám, tak to mám mít a já každý den samozřejmě budu se s tím tělem hýbat, budu spokojená a budu využívat každý den k tomu, co mi ještě dovolí. Tento stav přijetí absolutního, pozor, nesmíte litovat ani rodinu, že vy jste jim přítěží, tam...jako nikoho. A teď vidíte, že i jako ten rodinný příslušník, když se vám to stane v té rodině, jste strašně potřební, abyste neběsnili nebo neplakali nebo nelitovali, protože vy házíte tady ten pocit tíhy na toho svého...vy jste spojení, vy jste fakt jedna jediná hmota, takže vy si vzájemně můžete buď ulevovat anebo přítěžovat. Je to nastaveno ve vašich osudech. Vy jste si to sami zvolili, ať je to jakákoli pozice ze skupiny lidí, která se učí. A tohle, když vidíte, tak je jasné, že ta pokora všem uleví, ta vaše. Jako příbuzný nebudu běsnit, budu v pohodě, budu rád za každý den a tím nebudu zatěžovat vědomí toho mého nemocného příbuzného. Jako nemocná budu zase dělat tyhle věci, ale tohle to je přirozený proces, protože planeta potřebuje teď mít jinou chemii, protože se tím odstraňuje velká část buněk, které ještě mají před sebou veliký kus práce a tohle je nastavené a pozor, je to vaše vlastní vůle Boha. Vy jste ten kousek od bodu A do bodu B takový chtěli a dá se projít s co nejmenším zdemolováním, nemusí to ani svět vědět, vaše okolí. Vás demoluje ještě to nepřijetí, které přidáváte na těch jednotlivých úsecích, na těch čákrách, ať v lítosti, ve zlosti, v nerespektování, v bédování, v kritice: proč zrovna já. To jsou různé varianty. A teď vám to to tělo nabídne jako jo. Někdy to člověk přehlídne, že to je nesmysl a někdy ne, někdy se chytí. To zoufalství vám oslepí ty oči a vy to nevidíte. Jako moje maminka, když byla raněná, když zemřel tatínek, tak říkala: proč zrovna táta. Já říkám: mami, co to říkáš. Ty bys chtěla vybrat někoho jiného za tátu? Na koho bys ukázala prstem? Jo... a pak si uvědomila, aha...mlčela a zase přišel poryv. Ne. Jakmile se necháte už chytit egem, tak už nevidíte, neslyšíte a už to jede, už to buší. Je to zbytečné. Je to tak, jak to je. A teď já se k tomu postavím jako chlap (smích). Jenom to vyřeším, tak, tečka. Víš co, nedávno mě rozesmál Jura, protože Jura tam fotil, když jsem vybrušovala na také dřevěné skříní takovou kytičku a Francoise tam na mě koukala, já jsem jí pozorovala, já jsem jí taky nechala broudit. A ten Jura nás vyfotil a k tomu napsal jako dialog. Babičko, co bys dělala, kdyby ti narostly fousy nebo knír, já nevím. Knír, že jo. A já že tam odpovídám: no napřed bych se počůrala smíchy a pak bych se šla oholit (smích). Hele, ten to tak nádherně vystihnul, a to je to, co vás učím. Uvědomte si, že první fáze: napřed bych se počůrala smíchy...nic to se mnou nedělá. Zkrátka je to pro srandu, je to jenom ...no nebouřím, no tak mi narostl knír, no bože. A pak mechanická práce tělem: jdu se oholit, já to vyřeším. A to je princip.

OT: Tady se ptá jedna paní na to, jestli má změnit příjmení svého tříletého synka. Zatím se jmenuje po tátovi, ale ten se nestará a nemá zájem. Tak ptá se, jestli to má vliv, jestli jméno má vliv na člověka.

IA: Víte, já vám to řeknu takhle. Když to jméno nechá a bude jí to lhostejné, on asi by měl mít, i když se tatínek nestará. To už záleží na dohodě mezi nimi. Ale nebude si

myslet, že něco divného udělá. Nesmí za prvé odsoudit toho tatínka. Jakmile odsoudí toho tatínka, tak mi věřte, že ten syn pak jednou bude mít stejné povahové vlastnosti, to tak je. Vy totiž máte stejnou hmotu celé planety. Takže když já někoho odsoudím a už ho nechci, tak mi něco vyrostě doma. Je to zákon. Je to zkrátka zákon, vy to tím tvoříte. Pozor. Ale není to ve jméně. Kdyby vás nahlodávalo vědomí hmoty: hele, když mu změním jméno...on třeba bude podobný...ne, ne. Tak ne. Já se jenom rozhodnu. Buď se rozhodnu, že mu ho nechám, anebo mu ho nenechám. Ale to je jediné, co budu řešit. Žádné takové to, možná k vám přijde nějaký bílý mág a řekne: ty bys mu ho měla změnit, protože když mu ho nezměníš, tak...a teď tam uvede spousty...taková ta hladina magie. Zapomeňte na to. Vy se jenom rozhodněte. To stačí. To je to samé, jako mě jedna žena psala, že si chce změnit jméno, protože jí někde někdo řekl, že si tím získá jiný osud. Ha, ha (smích). Ona už to tam má, jestli to udělá, tak už to tam má nastavené, ale to je výraz pro vaše božství obrovského odporu, že vy vůlí člověka něco změníte. Teď si změním jméno a začne mi blahobyť. To se dočká teda (smích).

OT: *Modlení se jako reakce za teror. Slyším v rádiu, že se lidé spojili a modlili se, ale to je přece zbytečné, Ivanko, ne.*

IA: Výborně.

OT: *Nakonec už ji krátce několikrát na to téma mluvila. Jedna věc je modlit se za něco, co se už stalo a neodstane a jednak, není to jenom takové pokrytectví?*

IA: Ano, to je výraz odporu, a když se zúčastníte tohoto niterného odporu, když s tím souhlasíte, tak někde ve vašem okolí budete vidět zase něco podobného, dokud z vašeho nitra nepříjde jednotka přijetí. Ano, to se stalo. Bílí mágové budou pokorného člověka obviňovat z necitelnosti nebo...oni pořád chtějí něčím zasahovat, opravovat. Když udělám tohle, tak se nestane tamto. H***o, h***o, zlatá rybko. Tak to není, naopak. Oni si...už se předpokládá, že to tam má být, prožitek, jak se budu chovat, protože veškeré vaše reakce jsou nutné k tomu, aby se udály. A je i nutné, to, když ta Adamcová vám to řekne a buď to pochopíte nebo ne. To i tam je nastavené, jak si rozeberete to procento pochopení. Ale vy můžete ovládat skutečně planetu pouze svých božstvím, ne svou hmotou. Takže to vůbec opravdu nemá smysl. Tam ten člověk má různé důvody. Buď chce vypadat dobrý, jako že stojí na straně toho dobra. Ne, já přece za sebe ty věci nedělám. Já na nikoho neútočím bombou ani žádnou pistolí, nikdy bych si pistolí nekoupila ani z důvodu sebeobranu. Tohle je ta největší ochrana, kterou mám, věřte mi. Já neútočím ani žádnou negativní emocií, takže nemůže přijít ani... My jsme zažili na Facebooku, je to asi rok, že jo, takový pán tam byl, který mě obrovsky obviňoval z různých věcí. Já jsem... Ne, tak to bylo tento rok v Košicích, když jsem byla. Pak jsem se dostala na odpověď, tam jsem vysvětlila lidem, že on přišel všem pomoci je prozkoušet, jestli budou reagovat nebo ne, a že se mě nikdo nemusí zastávat, že vím, že on to dělat musí. Ta odpověď byla velmi dlouhá. Ten člověk pak zmizel, a dokonce tam někde v dopise napsal, že jsem antilopa, a že on je tygr, a že mě uloví (smích). Ty

vole, a nikdo (smích). To je strašné. Ne, ne, strach můj by to tvořil, rozumíš, nebo nějaké takové pocity. Ne, on neví ten člověk. To je to samé, jak mi ten pán kdysi napsal, že...ježíš, to bylo hezké, to jsem taky vyprávěla vlastně v Košicích, to jste asi slyšeli..., že mě zastřelí. A teď ten princip je ten, že můj život je daný a mnou daný. To znamená, že já se nemusím ničeho bát. Jestli se to má stát, tak on to udělá a je to moje vůle. A když se to nemá stát, tak on i kdyby se zbláznil, tak to tělo tam nedovede a nestane se to. Pak mi napsal na začátku července zvláštní, tam byl asi v depresi, dlouho se neozval a přišel takový...víš co, já jsem asi fakt taková huba nevymáchaná, protože já mám fakt odpověď na všechno, to je strašné. A tam mi přišla taková jedna větička, na to já jsem třeštila oči, protože tam se ozvalo: nemyslíte, že je dobrá doba na sebevraždu? (smích) Na to koukám, co to je. Tak jsem mu odpověděla. Říkám: vy byste měl vědět, že já nemyslím (smích). Protože poslouchal pak, že. On mi napsal rozladěně, ten satan byl strašně rozladěný v této fázi, napsal: vy nevěštíte, nemyslíte, vy nezasahujete. Do prdele, vy jste pozitivní jak HIV test! (smích) Já jsem řvala smíchy doma. A teď pozor, já mu napsala jedno jediné souvětí, jsem mu napsala: víte, kdybych byla HIV pozitivní, tak bych byla ráda, že vím, na čem jsem. Ale to vy nevíte. I ano i ne a furt budete odporovat. Sedněte si, do prdele, do klidu a popřemýšlejte si o tom. (smích) Hele a teď se dva měsíce neozval a minulý týden...(smích)...mi napsal takový hezký krátký dopis, říkal: strašně jste mi pomohla, už jsem se konečně zakotvil, že asi si spoustu věcí uvědomil. Ale je tam ještě nějaké takové to Hare Krišna nebo něco takového tam je, ale už je zakotvený, tak už je to dobré, už je to dobré.

OT: My naopak říkáme s buňkami, se kterými už se známe, že jsi nám ušetřila moc peněz za terapii, kterou jsme podstupovaly...

IA: No jéje... Hele u nás bylo spoustu lidí, kteří dali obrovské peníze za terapie a odešli ještě více zablokovaní. Protože v téhle době už se to tělo chová jinak. Bílí mágové jsou z toho kolikrát rozhození, jak to nepracuje najednou. A tomu, komu to má ještě pracovat, tak ještě něco se odehrává, ale... Zasahování je obrovský odpor vůči vašemu vnitřnímu já, skutečnému já v tom smyslu, že můžete něco ovládat vůlí člověka. A v této době ten člověk sám jako bílí mág buď onemocní, anebo přijde o někoho z rodiny, koho strašně miloval. Aby věděl, že nemůže ovládat úplně všechno. A těch příkladů mám vedle sebe strašně moc, strašně moc. Oni to zkrátka ještě neumí, takže v tom osudu si to vybrali, aby pochopili. A tohle je hrozně důležité pro ně. Je to jejich třída, kterou absolvují a je to nutné.

OT: Ještě máme nějaký čas, takže tady je otázka. ***Jak má vnímat svědomí člověk zabývající se učením Krista, když ví, že je někdy ego tak mazané, že se dokáže převléknout za svědomí. Má vůbec nějaké svědomí v jednotě?***

IA: Pamatujte si, já jsem vám vysvětlila, že hmotné tělo dělá odpory, to znamená i výčitku, že jsem něco udělal. Ale vy jste to museli udělat, abyste pochopili, že to příště neuděláte. A dokud si to vyčítáte, vaše tělo posilujete odporem, protože jste více těžcí, takže příště to znova uděláte. Ten princip je neskutečný. Buď jste hmotou. Vy jste nikdy

nehřešili. Vy jste vlastně si oblíkli tělo, aby vaše vědomí bylo přítomno veškerým činům, které ta hmota dělá, ale to nejste vy, vy to neděláte, dělá to hmota, to není vaše. Takže když... A zvláště ještě si představte, že ten dotyčný, kterého poškozíte – dejme tomu, něco mu ukradnete – je na vás hodný. Jak to hryže. Vy tam potom vnímáte to společné vědomí a vy tam tušíte, že jste vlastně ublížili sami sobě. Ano, tím si píšete karmu, protože vždycky člověk ubližuje sám sobě. To znamená, že já když ublížím druhému člověku, tak jsem ublížila sama sobě, nevím to a ještě si to budu vyčítat, takže já se drtím dvojnásobně. A tohle je zapotřebí pochopit. Jsou věci, které... vy jste Bohové. Proto nikdo nikdy nehřešil. Vy se máte chovat jako sami k sobě, protože vy jste každý z vás jediným Bohem, a to co tvoříte, sklídíte. Takže já když neuhlídám mou hmotnou složku Ivu a ta by někomu ublížila, tak proč bych si to měla vyčítat, když vím, že jsem to udělala sama sobě a mě to dožene. Já jenom vím, že si na to počkám a pak budu ráda, že mi to někdo vybijí a nebudu bědovat. Budu ráda, že mi to udělal. Takže budu ráda, že jsem to udělala i já, neboť jsem mohla ověřit pravdy jednoty. A tohle je strašně důležité. Proč bych ti měla vypíchnout oko, když mi ho pak někdo vypíchne? (smích)

OT: Proč bys mi vypichovala oko? (smích)

IA: No ne, vždyť je moje (smích). Ano, když jste vším, tak pak opravdu vnímáte, že jste vším. Je to nádherný stav. To je právě království nebeské, spočívá v tom, že vaše tělo už nikdy neútočí, nemůže útočit, ono už zemřelo. Pak ovládáte hmotnou složku úplně hladce a vaše hmotná složka není jen vaše, ale je celá planeta. A to je celý princip, který vlastně přinesl Kristus, akorát že byl v některých pozicích nedovysvětlen, protože ho lidi pochopili ve své časoprostorové křivce trošku jinak. A bylo to nutné. Každá planeta, která se blíží, nejenom naše, která se blíží přechodu do 5 D, tak má svého Krista, svého informátora, který sem přinese jisté věci, které lidi pochopí až za jistý čas a s tím se počítá, vždyť je to jedna bytost. Vy to děláte sami sobě a nevíte to. Jenže vy potom v těch osudech, když pokračují, sklídíte stejné věci, tak si uvědomíte, jestliže já odsoudím svého otce za ohromné hrubiánství, tak je jasné, že já budu sama hrubiánem. A mě to má napřed smířit s tím otcem, že vím, že dneska to tělo neovládám, protože ono si dělá, co chce a můžu po nocích brečet, jako brečival možná můj otec v noci, ale já to nevěděla. Takže první krok je, že pochopím otce. Že se mu vlastně omluvím: tati, promiň, já dneska vidím, jak tvůj boj byl marný. Druhá pozice je, že si to nebudu vyčítat, protože když si to vyčítám, tak to zase dělá Iva a já nejsem Ivou. Já jsem nebyla nikdy hříšná, já jsem to potřebovala pochopit, takže jsem tento čin toho těla, to odsouzení si musela všechno zahrát. Proto máte milovat všechny, to znamená, neútočit negativními emocemi svého těla, které vám nabízí. Stav 3 D je, že podléháte hmotě a tím si myslíte, že hmotou jste, a že jste sami. Stav 5 D je, že vládnete Duchem hmotě, ale tehdy vládnete celé hmotě planety.

OT: Už by to skoro se hodilo to zakončit.

IA: Hok (smích)

OT: Další otázky všechny jsou zdravotní, jo, všechny jsou to nemoci: intolerance, oteklé oči, trombóza, vlastně ty na to odpovídáš často, tak já ti dám ještě poslední slovo před křtem.

IA: Pamatujte si, každá nemoc, která přijde, ať je to jakákoli nemoc, musí být přijata. Protože vy jste tu nemoc vytvořili stavem odporu někde v minulosti. Tím, že jste si přijali nabídnutý odpor těla, jste vytvořili takovou zvláštní ucpávku, která vás nepustí jako vědomí Boha do těla. Tam vlastně nejste. Ta hmota vás vytěsňuje. Tehdy vzniká nemoc. Ale pozor, ta nemoc je správná, protože teprve po prožívání těchto trablů, které máte, si uvědomíte spoustu věcí a ono je to nastavené. Proto teda, když přijde jakákoli nemoc, tak ji přijmu. Už tím, že ji přijmu a vím, že jsem si to zasloužila, jako všechno, je to můj vývoj, souvisí to s mým vývojem, tehdy zminimalizujete odpory. Protože vy máte být takovým kanálem a v něm máte být nalití jako Bůh. Ten kanál je asi takhle 20 cm široký a jestliže je někde uškrcený v čarkře, která je sevřená, tak vy se potom nedostanete do toho těla, nemůžete se vyléčit. Nejde to. Já jsem získala...včera mě psala Irenka Hlušíčková, to je jedna úžasná dušička z Rumburku...před půl rokem v březnu mi psala takový plačtivý jakoby poryv tam byl trošku na skypu. Ivanko, teď jsem přišla z nemocnice. Já mám kamarádku, mám ji strašně ráda, ale ona má rakovinu v děloze a vypadá to, že to je strašně špatné. Všechny výsledky jsou strašně dramatické a já jenom...přišla jsem domů a bulím a bulím, bulím. Hele, znáte mě. Já jsem jí řekla: Irenko, nejsi pitomá? Copak ty nevíš, jak máš mluvit? Teď si to vyzkoušíš. Až tam zítra půjdeš, nesmíš ji litovat. Ani sama sebe, že přijdeš o kamarádku. Zkrátka teď se jí pokusíš vysvětlit, proč to měla. Tam bude nějaká vztahovka s nenávistí, no jasně, že jo, tam byly vztahové záležitosti, partnerství a různé věci. Představte si, ona mi hned druhý den napsala: ježíš, mě se ulevilo. Já jsem pitomá, vždyť to říkáš furt. Takže já teď začínám. Já říkám: jasně, bílý mág by bědoval a považoval by nemoc za špatnou. Ne, ty teď potřebuješ podchytit a chytit to vědomí toho člověka, aby pochopil. Takže ona každý den za ní chodila, teď objevily už za dva dny spoustu věcí. Najednou ta začala chápat, jak to má pochopit. Hele a včera nebo předevčírem mi napsala: představ si, všechno je čisté, všechno zmizelo. Ještě má hodně věcí k dořešení, ale už je to úplně jiný člověk. Ale hlavně nemoc zmizela. Jsem ráda, že jsem to prožila, protože jsem si mohla vyzkoušet v praxi. Já říkám ano a teď ses naučila učitelovat. Vy máte obrovský dar komunikace. Využijte ho. To je jediné, s čím smíte operovat, protože každý z vás se stane Bohem, když pochopí. A pochopí jediné tím, když mu budete vysvětlovat věci, když je bude chtít slyšet, když bude jeho čas. Ale většinou ta nemoc, když přichází, tak ten čas nastává, protože tomu člověku je mizerně a myslí si, že už tady zkrátka se ty dveře zavírají. Takže je zapotřebí toho využít a je to ta nejlepší událost, která se s tou nemocí mohla stát, protože jinak byste toho člověka nedonutili, aby se zastavil, a aby vás poslouchal. Takže vidíte, že je všechno dobře. Tady není nad čím bědovat. Pokud to v tom osudu nemá, projde, protože není schopen pochopit a odejde. Ale věřte mi, smrt je osvobozením, kdy nejste vězněm vaší hmoty. Je to stav, kdy jste Bohem. Tím Bohem můžete být i ve hmotě. V té hmotě už je to ale stav 5 D, kdy si všechny tyto věci uvědomujete a nedovolíte hmotě, aby z vás tu hmotu udělala. Tečka.

OT: Krásné, děkujeme (potlesk)

IA: Taky.

Následuje křest knihy: Jak to vidí Ivanka Adamcová